

Vegyél egy fehér
vásznat, keretezd be, adj
címet, név viszi.

A fal lesüti
szemét, a néző bambán
bámul, bólogat.

Nincs perspektíva,
se szűk, se széles utca,
elbujt, ami van.

A semmi óva
megérint, bizonyosság rá,
hogyan létezel még.

Felvehetsz egy pózt,
vehetsz egy mély lélegzetet.
Felsőhajtasz. Vagy!

Üres a vászon:
megalkottad magad, ez
vágyaid útja.

A művész fehér
éjszakája a vászon.
De mi jöhet még?